

Mohinder Pal Singh, etc. v. Lakshman Dass Aggarwal, etc. (Pandit, J.)

ਸਿਵਲ ਫੁਟਕਲ

ਪ੍ਰੇਮ ਚੰਦ ਪੀਡਤ ਜੇ.

ਮਹਿੰਦਰ ਪਾਲ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ

।

ਬਨਾਮ

ਲਕਸ਼ਮਣ ਦਾਸ ਅਗਰਵਾਲ ਅਤੇ ਹੋਰ, - ਜਵਾਬਦੇਹ

1967 ਦੇ ਆਰਡਰ ਨੰਬਰ 83 ਤੋਂ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ

।

26 ਸਤੰਬਰ 1968 ਈ

ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਐਕਟ (1908 ਦਾ XVI)- S. 17(2) (vi)- ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਅੰਤ ਕਿਸੇ ਫਰਮਾਨ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਬਲਕਿ ਸਿਰਫ ਫੈਸਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ—ਅਜਿਹਾ ਫੈਸਲਾ — ਭਾਵੇਂ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਤੋਂ ਬਚਾਇਆ ਗਿਆ ਹੋਵੇ — ਸ਼ਬਦ "ਫਰਮਾਨ" ਅਤੇ "ਆਰਡਰ" ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਭਾਰਤੀ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 17(2) (vi) ਵਿੱਚ ਦੋ ਸ਼ਬਦ "ਫਰਮਾਨ" ਅਤੇ "ਆਰਡਰ" ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਵਿਪਰੀਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਇੱਕ ਫਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਧਿਰ ਦੁਆਰਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਕੋਈ ਕਾਰਵਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨਾਲ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 17(2) (vi) ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਹੁਕਮ ਅਤੇ ਹੁਕਮ ਦੋਵੇਂ ਅਜਿਹੇ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਤਾਕਤ ਨਾਲ ਲਾਗੂ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਣ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਕਿਸੇ ਫਰਮਾਨ ਨਾਲ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਪਰ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਨਿਰਣੇ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਰਜਿਸਟਰੇਸ਼ਨ ਤੋਂ ਬਚਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਇਹ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਫਰਮਾਨ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਇਹ ਉਸ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਲਈ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ, ਇਸ ਦਾ ਕਾਰਨ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਇਹ ਕੇਵਲ ਨਿਰਣੇ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਫਰਮਾਨ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਫਜ ਦੁਆਰਾ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪੱਖੋਂ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਹੁਕਮ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਉਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ 'ਆਰਡਰ' ਸ਼ਬਦ ਤੋਂ ਹੈ ਜੋ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 17(2) (vi) ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਪਰ ਉਹ ਇੱਕ ਫਰਮਾਨ ਵਿੱਚ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਫੈਸਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਜਿਹੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਤਾਕਤ ਨਾਲ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ ਅਜਿਹਾ ਨਿਰਣਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 17(2) (vi) ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਸ਼ਬਦ "ਫਰਮਾਨ" ਜਾਂ "ਆਰਡਰ" ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ, ਇਸਲਈ, ਇਸਨੂੰ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਬਚਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

(ਪਰਾ ੬)

1967 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ, ਸ੍ਰੀ ਮਹਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਲੋਬਾਣਾ, ਸੁਬਾਰਡੀਨੇਟ ਜੱਜ II ਕਲਾਸ, ਲੁਧਿਆਣਾ, ਮਿਤੀ 3 ਜਨਵਰੀ, 1967 (ਮੁਦਈਆਂ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਦੇ ਹੋਏ) ਨੂੰ ਉਲਟਾ ਕੇ। ਮੁਕੱਦਮਾ) ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਮੁੱਦਿਆਂ 'ਤੇ ਫੈਸਲਾ ਦੇਣ ਲਈ ਕੇਸ ਨੂੰ ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ ਕੋਲ ਵਾਪਸ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ।

ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ

ਲਈ

ਐਚ.ਐਲ.ਐਸ. ਅਰਿਨ, ਵੀ.ਪੀ.ਐਸ.ਆਰ.ਡੀ.ਏ. ਅਤੇ ਐਚ.ਐਸ.ਏ. ਵਾਸਥੀ, ਏ.ਡੀ.ਵਕੇਟ ਦੇ ਨਾਲ ਜੀਨੀਅਰ ਵਕੀਲ ਹਨ। _ ਈ

PS JAIN, advocate, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਤੋਂ 4 ਲਈ,

ਨਿਰਣਾ

pandit, ਜੇ.-ਇਕ ਦਿਲਾ ਰਾਮ ਵਿਵਾਦ ਵਾਲੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਮਾਲਕ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪਿੰਡ ਮੰਗਲੀ ਖਾਸ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਲੁਧਿਆਣਾ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ 137 ਕਨਾਲ 16 ਮਰਲੇ ਵਾਹੀਯੋਗ ਜ਼ਮੀਨ ਹੈ। 1940 ਵਿੱਚ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਿੰਡੇ ਚਾਰ ਪੁੱਤਰਾਂ, ਅਰਥਾਤ ਲਕਸ਼ਮਣ ਦਾਸ, ਜਗਦੀਸ਼ ਚੰਦਰ, ਹਰੀ ਚੰਦ ਅਤੇ ਮਦਨ ਮੋਹਨ, ਮੁਦਈ 1-4, ਇੱਕ ਪਤਨੀ ਤੋਂ ਅਤੇ ਦੋ ਹੋਰ ਪੁੱਤਰ ਬ੍ਰਿਜ ਭੂਸ਼ਣ ਅਤੇ ਰਾਜ ਕੁਮਾਰ, ਦੂਜੇ ਤੋਂ 3-4, ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਕਿਤੇ ਚਲਾਣਾ ਕਰ ਗਿਆ। ਪਤਨੀ ਸਰਸਵਤੀ ਦੇਵੀ। ਦਿਲਾ ਰਾਮ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇਹ ਜ਼ਮੀਨ ਕਬਿਤ ਵਸੀਅਤ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਸਰਸਵਤੀ ਦੇਵੀ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਇੰਤਕਾਲ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਅਕਤੂਬਰ, 1941 ਵਿੱਚ, ਜਗਦੀਸ਼ ਚੰਦਰ ਨੇ ਸੀਨੀਅਰ ਸੁਬਾਰਡੀਨੇਟ ਜੱਜ, ਲੁਧਿਆਣਾ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਵਾਰਸਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਦਿਲਾ ਰਾਮ ਦੁਆਰਾ ਛੱਡੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਵੰਡ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਮੁਕੱਦਮਾ ਕਾਫੀ ਸਮਾਂ ਲੰਬਿਤ ਰਿਹਾ ਅਤੇ 17 ਫਰਵਰੀ, 1948 ਨੂੰ, ਧਿਰਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸਮਝੌਤਾ ਡੀਡ, ਐਗਜ਼ੀਬਿਟ ਪੀ-1 ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਦੇ ਤਹਿਤ ਦਿਲਾ ਰਾਮ ਦੁਆਰਾ ਛੱਡੀ ਗਈ ਜਾਇਦਾਦ ਉਸਦੇ ਵਾਰਸਾਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਉਸੇ ਮਿਤੀ ਨੂੰ, ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਇੱਕ ਹੁਕਮ, ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਪੀ-4, ਪਾਸ ਕਰਦਿਆਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸਮਝੌਤਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਅਤੇ ਧਿਰਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਵੰਡ ਦੁਆਰਾ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਲਈ ਅੰਤਮ ਫਰਮਾਨ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਕ੍ਰਮ ਵਿੱਚ ਸਮਝੌਤੇ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਇਹ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪਾਰਟੀਆਂ ਅੰਤਿਮ ਡਿਕਰੀ ਸ਼ੀਟ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਲਈ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਅਨੁਪਾਤ ਵਿੱਚ ਸਟੈਪਡ ਪੇਪਰ ਦੀ ਸਪਲਾਈ ਕਰ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਅਜਿਹਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਧਿਰ ਨੇ ਸਟੈਪ ਪੇਪਰ ਦਾਇਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਡਿਕਰੀ ਸ਼ੀਟ ਕਦੇ ਵੀ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਤੇ ਫਾਈਲ ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮਈ, 1965 ਵਿੱਚ ਬ੍ਰਿਜ ਭੂਸ਼ਣ ਨੇ ਝਗੜੇ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਇਕੱਲੇ ਮਾਲ ਕਾਗਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਨਾਂ ਕਰਵਾ ਲਿਆ ਅਤੇ 8 ਜੁਲਾਈ, 1965 ਨੂੰ ਉਸ ਨੇ ਮਹਿੰਦਰਪਾਲ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਪਤਨੀ ਅਮਰਜੀਤ ਕੌਰ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਸਾਰੀ ਜ਼ਮੀਨ ਵੇਚ ਦਿੱਤੀ।, ਬਚਾਓ ਪੱਖ 1 ਅਤੇ 2, ਰੁਪਏ ਲਈ। 53,000 14 ਦਸੰਬਰ, 1965 ਨੂੰ, ਮੁਦਈ 1-4, ਨੇ ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ ਮੌਜੂਦਾ ਅਪੀਲ ਬਚਾਅ ਪੱਖ 1-4 ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ, ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ 102/150 ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਸਾਂਝੇ ਕਬਜ਼ੇ ਲਈ ਇਸ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਆਈ ਕਿ ਉਹ ਮਾਲਕ ਸਨ। ਸਮਝੌਤਾ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹੁਕਮ ਮਿਤੀ 17 ਫਰਵਰੀ, 1948 ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਉਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਵੰਡ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਜ਼ਿਕਰਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਵਿਵਾਦ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਪਿੰਡ ਮੰਗਲੀ ਖਾਸ ਵਿੱਚ ਅਸਲ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਬਦਲੇ ਇਕਜੁੱਟਤਾ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੌਰਾਨ ਅਲਾਟ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

(2) ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਮੁਕਾਬਲਾ ਸਿਰਫ ਬਚਾਓ ਪੱਖ 1 ਅਤੇ ਆਈ 2 ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਮੁਦਈਆਂ ਦੇ ਹਿੱਤਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖੇ ਬਿਨਾਂ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਕੀਮਤ ਲਈ ਸੱਚੇ-ਸੱਚੇ ਖਰੀਦਦਾਰ ਸਨ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਮੁਦਈ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਮੁਦਈ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ

Mohinder Pal Singh, etc. v. Lakshman Dass Aggarwal, etc. (Pandit, J.)

ਸਮਝੌਤੇ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਬ੍ਰਿਜ ਭੂਸ਼ਣ ਇਕੱਲਾ ਹੀ ਇਸ ਦਾ ਇਕੱਲਾ ਮਾਲਕ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪੂਰੀ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਰਜਿਸਟਰਡ ਸੇਲ ਡੀਡ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਤੋਂ ਸਮਾਨ ਖਰੀਦਿਆ ਸੀ।

(3) ਧਿਰਾਂ ਦੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ 'ਤੇ, ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਮੁੱਦੇ ਬਣਾਏ ਗਏ ਸਨ:-

- (1) ਕੀ ਮੁਦਈ ਵਿਵਾਦ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਵਿੱਚ ਸਹਿ-ਭਾਗੀਦਾਰ ਹਨ, ਜੇਕਰ ਹੈ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੀ ਹਿੱਸਾ ਹੈ?
- (2) ਕੀ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੰ: 3 ਨੂੰ ਵਿਵਾਦ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੰ: 1 ਅਤੇ 2 ਨੂੰ ਵੇਚਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਸੀ? '
- (3) ਕੀ ਬਚਾਓ ਪੱਖ 1 ਅਤੇ 2 ਬਿਨਾਂ ਨੋਟਿਸ ਦੇ ਮੁੱਲ ਦੇ ਸੱਚੇ-ਸੁੱਚੇ ਖਰੀਦਦਾਰ ਹਨ, ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਹੈ। ਕਿਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ?
- (4) ਕੀ ਮੁਦਈ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਸਾਂਝੇ ਕਬਜ਼ੇ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ?

ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਜੱਜ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਪਿਛਲੇ ਬਟਵਾਰੇ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਉਸ 'ਤੇ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝੌਤੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਡਿਕਰੀ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੁਦਈ ਸਮਝੌਤਾ-ਡੀਡ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਪੀ-1 ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਜੇ ਕਿ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਦੀ ਕਮੀ ਦੇ ਸਬੂਤ ਵਿੱਚ ਸਵੀਕਾਰਯੋਗ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦੀ ਅਚੱਲ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ ਵਿਆਜ ਦਾ ਤਬਾਦਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 100. ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮੁਦਈ ਇਹ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹੇ ਸਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਜ਼ਮੀਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਦਿਲਚਸਪੀ ਹਾਸਲ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਮੁੱਦਾ ਨੰਬਰ 1 ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਅੰਕ ਨੰਬਰ 2 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਇਹ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਮੁਦਈ, ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ, ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਆਪਣਾ ਅਧਿਕਾਰ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਬਚਾਓ ਪੱਖ 1 ਅਤੇ 2 ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਇਸਨੂੰ ਵੇਚਣ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੰਬਰ 3 ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸ ਮੁੱਦੇ 'ਤੇ ਮੁਦਈਆਂ ਦੁਆਰਾ ਕੋਈ ਖੋਜ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੰਬਰ 1 'ਤੇ ਪਾਈ ਗਈ ਖੋਜ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਜੱਜ ਨੇ ਮੁੱਦਾ ਨੰਬਰ 3 'ਤੇ ਕੋਈ ਖੋਜ ਦਰਜ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਅੰਕ ਨੰਬਰ 4 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਇਹ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਮੁਦਈ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਸਾਂਝੇ ਕਬਜ਼ੇ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨਤੀਜਿਆਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

(4) ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਦੁਖੀ ਹੋ ਕੇ ਮੁਦਈ ਧਿਰ ਨੇ ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਲੁਧਿਆਣਾ ਕੋਲ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਨੰਬਰ 1 'ਤੇ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਖੋਜ ਨੂੰ ਉਲਟਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸਮਝੌਤਾ ਡੀਡ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਪੀ-1 ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹੁਕਮ, ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਪੀ-4 ਤਾਰ ਬਿਨਾਂ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਸਬੂਤ ਵਜੋਂ ਸਵੀਕਾਰਯੋਗ ਹੈ ਅਤੇ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ। ਮੁੱਦਾ ਨੰਬਰ 1 ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ

ਸਿੱਖਿਅਤ ਜੱਜ ਨੇ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ, ਅਪੀਲ ਅਪੀਨ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਡਿਕਰੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਅਨੁਸਾਰ ਸਾਰੇ ਮੁੱਦਿਆਂ 'ਤੇ ਨਵਾਂ ਫੈਸਲਾ ਦੇਣ ਲਈ ਕੇਸ ਨੂੰ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਕੋਲ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ।

(5) ਇਸ ਹੁਕਮ ਵਿਰੁੱਧ ਮੌਜੂਦਾ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਬਚਾਅ ਪੱਖ 1 ਅਤੇ 2 ਵੱਲੋਂ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ।

(6) ਇਸ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਇੱਕਮਾਤਰ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਸਮਝੌਤਾ, ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਪੀ-1, ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹੁਕਮ, ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਪੀ-4, ਰਜਿਸਟਰ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਸਬੂਤ ਵਜੋਂ ਸਵੀਕਾਰਯੋਗ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਉਹ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਵਿਦਵਤਾ ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਰੱਖੇ ਗਏ ਹਨ, ਤਾਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਵਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰੇਗਾ ਕਿ ਕੀ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀਆਂ P-1 ਅਤੇ P-4 ਨੂੰ ਭਾਰਤੀ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਐਕਟ, 1908 ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 17(2)(vi) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।

ਸੈਕਸ਼ਨ 17 ਦਾ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹਿੱਸਾ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਚਲਦਾ ਹੈ: -

“171(1) ਨਿਮਨਲਿਖਤ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਰਜਿਸਟਰ ਕੀਤੇ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ, ਜੇਕਰ ਉਹ ਜਾਇਦਾਦ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹਨ, ਉਸ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਜਾਂ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ 1864 ਦਾ ਐਕਟ ਨੰਬਰ XVI, ਜਾਂ ਇੰਡੀਅਨ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਐਕਟ, 1866, ਜਾਂ ਇੰਡੀਅਨ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਐਕਟ, 1871, ਜਾਂ ਇੰਡੀਅਨ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਐਕਟ, 1877, ਜਾਂ ਇਹ ਐਕਟ ਆਇਆ ਜਾਂ ਲਾਗੂ ਹੋਇਆ, ਅਰਥਾਤ: -

- (a) • * * * * *
- (b) ਹੋਰ ਗੈਰ-ਵਸੀਅਤਾਂ ਦੇ ਯੰਤਰ ਜੋ ਇੱਕ ਸੌ ਰੁਪਏ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦੇ ਮੁੱਲ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਧਿਕਾਰ, ਸਿਰਲੇਖ ਜਾਂ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ, ਭਾਵੇਂ ਮੌਜੂਦਾ ਜਾਂ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਬਣਾਉਣ, ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰਨ, ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ, ਸੀਮਿਤ ਕਰਨ ਜਾਂ ਬੁਝਾਉਣ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਸੰਚਾਲਿਤ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜਾਂ ਅਚੱਲ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ;
- (c) ਗੈਰ-ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਯੰਤਰ ਜੋ ਅਜਿਹੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਧਿਕਾਰ, ਸਿਰਲੇਖ ਜਾਂ ਵਿਆਜ ਦੀ ਸਿਰਜਣਾ, ਘੋਸ਼ਣਾ, ਅਸਾਈਨਮੈਂਟ, ਸੀਮਾ ਜਾਂ ਖਤਮ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਚਾਰ ਦੀ ਰਸੀਦ ਜਾਂ ਭੁਗਤਾਨ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ; ਅਤੇ

* * * * *

(2) ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ (ਬੀ) ਅਤੇ (ਸੀ) ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ-

(1) * * * * *

Mohinder Pal Singh, etc. v. Lakshman Dass Aggarwal, etc. (Pandit, J.)

(vi) ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਫ਼ਰਮਾਨ ਜਾਂ ਹੁਕਮ ਸਿਵਾਏ ਕਿਸੇ ਸਮਝੌਤੇ 'ਤੇ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਹੁਕਮ ਜਾਂ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਅਤੇ ਉਸ ਵਿੱਚ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਅਚੱਲ ਸੰਪੱਤੀ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨਾ ਮੁਕੱਦਮੇ ਜਾਂ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਹੈ; ਜਾਂ

* * * * *

ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ, ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸਮਝੌਤਾ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ P-1 ਭਾਰਤੀ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 17(1) ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ (ਬੀ) ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਗੈਰ-ਵਸੀਅਤੀ ਸਾਧਨ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਅਧਿਕਾਰ, ਸਿਰਲੇਖ ਜਾਂ ਸਿਰਲੇਖ ਨੂੰ ਬਣਾਇਆ, ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਖਤਮ ਕੀਤਾ। ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸਹਿ-ਸ਼ੇਅਰਰਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਅਚੱਲ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ ਸੌ ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦੀ ਕੀਮਤ ਦਾ ਵਿਆਜ। ਇਸ ਲਈ, ਇਸ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 17(1) ਦੇ ਤਹਿਤ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਧਾਰਾ 17 ਦੇ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸ ਨੂੰ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ ਜੇਕਰ ਇਹ ਇਸਦੀ ਧਾਰਾ (vi) ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਭਾਵ ਜੇਕਰ ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਮਝੌਤਾ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਸੀ ਜਾਂ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਹੁਕਮ। ਥਾਵ ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਇਹ ਕਿਸੇ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਕਿਸੇ ਹੁਕਮ ਜਾਂ ਹੁਕਮ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਕੀ ਪੀ-1 ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ? ਇਹ ਸਵਾਲ ਹੋਵੇਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਰੰਤ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਫ਼ਰਮਾਨ ਜਾਰੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਨਿਰਵਿਵਾਦ ਹੈ ਕਿ ਸਮਝੌਤਾ ਡੀਡ, ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਪੀ-1, ਨੂੰ ਧਿਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਜੱਜ ਨੇ ਉਸੇ ਮਿਤੀ ਭਾਵ 17 ਫਰਵਰੀ, 1948 ਨੂੰ, "ਬੀਐਨ ਆਰਡਰ, ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਪੀ-4" ਪਾਸ ਕੀਤਾ। , ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਕਿ ਸਮਝੌਤਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਅਤੇ ਧਿਰਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਵੱਡੇ ਦੁਆਰਾ ਕਬਜ਼ੇ ਲਈ ਇੱਕ ਅੰਤਮ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਮਝੌਤੇ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦਾ ਵੀ ਉਸ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਧਿਰਾਂ ਸਪਲਾਈ ਕਰ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਅੰਤਮ ਡਿਕਰੀ ਸ਼ੀਟ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਲਈ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਹਿੱਸੇ* ਦੇ ਅਨੁਪਾਤ ਵਿੱਚ ਸਟੈਂਪ ਪੇਪਰ। ਕੀ ਭਾਰਤੀ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 17(2) (vi) ਵਿੱਚ ਇਸ ਸਮੀਕਰਨ ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ P-4 ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 17(2)(vi) ਵਿੱਚ, ਦੋ ਸ਼ਬਦ "ਫ਼ਰਮਾਨ" ਜਾਂ "ਹੁਕਮ" ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਵਿਪਰੀਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਗੈਰ-ਨਿਯਮ ਦੇ ਯੰਤਰ ਜੋ ਕਵਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 17(1)(b) ਦੁਆਰਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਟੇਬਲ ਹਨ, ਪਰ ਜੇਕਰ ਜਾਇਦਾਦ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਵਿਵਾਦ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦੀ ਕੀਮਤ ਦਾ ਹੋਵੇ। 100, ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਕਿਸੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਜਾਂ ਹੁਕਮ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਕਤ ਫ਼ਰਮਾਨ ਜਾਂ ਹੁਕਮ ਧਾਰਾ 17(2)(vi) ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਧਿਰਾਂ ਨੇ ਅਚੱਲ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਲੜਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਮੁਕੱਦਮਾ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਜਾਂ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕਰਨ ਨਾਲ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜਾਂ ਆਰਡਰ ਰਜਿਸਟਰਡ।

ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਪਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਕੋਈ ਕਾਰਵਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਉਦਾਹਰਨ ਲਈ, ਜੇਕਰ ਇਨਸੋਲਵੈਂਸੀ ਕੋਰਟ ਜਾਂ ਰੈਵੇਨਿਊ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਇਨਸੋਲਵੈਂਸੀ ਕੋਰਟ ਜਾਂ ਰੈਵੇਨਿਊ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਣਗੀਆਂ ਅਤੇ ਇਹ ਆਰਡਰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਪਾਰਟੀਆਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰੇਗਾ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਯੋਗ ਹੋਵੇਗਾ। ਆਪਣੀ ਤਾਕਤ. ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਵਿੱਚ ਖਤਮ ਹੋਵੇਗਾ ਜੋ ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ ਪਾਰਟੀਆਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰੇਗਾ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਾਗੂ ਹੋਵੇਗਾ। ਧਾਰਾ 17(2)(vi) ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਹੁਕਮ ਅਤੇ ਹੁਕਮ ਦੋਵੇਂ ਅਜਿਹੇ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਦੀ

ਆਪਣੀ ਤਾਕਤ ਨਾਲ ਲਾਗੂ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਣ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਕਿਸੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨਾਲ ਖ਼ਤਮ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਪਰ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਨਿਰਣੇ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸ ਫ਼ੈਸਲੇ ਨੂੰ ਰਜਿਸਟਰੇਸ਼ਨ ਤੋਂ ਬਚਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਇਹ ਉਸ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਲਈ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ, ਇਸ ਦਾ ਕਾਰਨ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਫ਼ੈਸਲੇ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਇਹ ਕੇਵਲ ਨਿਰਣੇ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਹਸਤਾਖਰ ਕੀਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪੱਖੋਂ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਹੁਕਮ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਉਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ 'ਆਰਡਰ' ਸ਼ਬਦ ਤੋਂ ਹੈ ਜੋ ਧਾਰਾ 17(2)(vi) ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 17(2)(vi) ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਵਾਲੀ "ਸਮਝੌਤੇ 'ਤੇ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਜਾਂ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਅਚੱਲ ਸੰਪਤੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ ਜੋ ਮੁਕੱਦਮੇ ਜਾਂ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਹੈ " ਇਸ ਵਿਆਖਿਆ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸੇ ਉਪ-ਭਾਗ ਵਿੱਚ 'ਫ਼ਰਮਾਨ' ਅੱਲ-'ਆਰਡਰ' ਸ਼ਬਦਾਂ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਦੁਆਰਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮਾ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਖ਼ਤਮ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਪਵਾਦ ਜੋ ਸੈਕਸ਼ਨ 17(2)(vi) ਵਿੱਚ ਉਕਰਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਫ਼ਰਮਾਨ ਜਾਂ ਆਦੇਸ਼ ਇੱਕ ਸਮਝੌਤੇ 'ਤੇ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਅਚੱਲ ਜਾਇਦਾਦ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ ਜਾਂ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਫ਼ਰਮਾਨ ਜਾਂ ਹੁਕਮ, ਤਾਂ ਅਜਿਹਾ ਫ਼ਰਮਾਨ ਜਾਂ ਹੁਕਮ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਬਚਿਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਇਸ ਦਾ ਕਾਰਨ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਅਚੱਲ ਜਾਇਦਾਦ ਨਾ ਤਾਂ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਜੇਕਰ ਇਹ ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦੀ ਹੈ। ਮੁੱਲ ਵਿੱਚ 100, ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਵਾਦ ਜੇਕਰ com ਵਾਅਦੇ ਦੁਆਰਾ ਨਿਪਟਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸਮਝੌਤਾ ਡੀਡ ਧਾਰਾ 17(2)(vi) ਦੇ ਤਹਿਤ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰਜਿਸਟਰ ਕਰਨ ਯੋਗ ਹੋਵੇਗਾ। ਵਰਨਣਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਕੋਡ ਆਫ਼ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ, 1908 ਦੀ ਧਾਰਾ 2(2) ਅਤੇ 2(14) ਵਿੱਚ 'ਫ਼ਰਮਾਨ' ਅਤੇ 'ਆਰਡਰ' ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਵੱਖਰੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ 'ਆਰਡਰ' ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਸਦਾ ਅਰਥ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਕਿਸੇ ਫ਼ੈਸਲੇ ਦੀ ਰਸਮੀ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਕੋਈ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਸਮੀਕਰਨ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਹਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇੱਕ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਕਿਸੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਜਾਂ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਬਿਆਨ (ਕੋਡ ਆਫ਼ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ ਦੀ ਧਾਰਾ 2(9) ਦੁਆਰਾ)। ਵਿੱਚ

ਤਤਕਾਲ ਕੇਸ, ਇਹ ਧਿਰਾਂ ਦਾ ਆਮ ਕੇਸ ਹੈ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਇੱਕ ਡਿਕਰੀ ਵਿੱਚ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਫੈਸਲਾ, ਅਰਥਾਤ, ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਪੀ-4, 17 ਫਰਵਰੀ, 19⁸⁸ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੇ ਸਟੈਪ ਡਿਊਟੀ ਦੀ ਸਪਲਾਈ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਇਸੇ ਕਰਕੇ ਡਿਕਰੀ ਸੀਟ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਤਾਕਤ ਨਾਲ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਕੇਵਲ ਫਰਮਾਨ ਸੀ, ਜੋ ਫਰੇਮ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ। ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ, ਨਿਰਣਾ ਧਾਰਾ 17(2)(vi) ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਸ਼ਬਦਾਂ 'ਫਰਮਾਨ' ਜਾਂ 'ਆਰਡਰ' ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ, ਇਸਲਈ, ਇਸ ਨੂੰ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਤੋਂ ਬਚਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਹਨਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀਆਂ P-1 ਅਤੇ P-4 ਲਈ com ਪਲਸਰੀ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋਵੇਗੀ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਰਜਿਸਟਰਡ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਸਬੂਤ ਵਿੱਚ ਅਯੋਗ ਹੋਵੇਗਾ।

(7) ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਨੇ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਦੋ ਫੈਸਲਿਆਂ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਮਹਿਬੂਬ ਬਨਾਮ ਮੁਨਸ਼ੀ ਅਤੇ ਹੋਰ (1), ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਉਸੇ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਬਨਾਮ ਪ੍ਰਿਤਰਨ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰ (2)। ਸਾਬਕਾ ਅਥਾਰਟੀ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਆਯੋਜਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ-

“ਜਿੱਥੇ ਸਮਝੌਤਾ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿੱਚ ਵਰਬੈਟੀਮ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਪਰ “ਹਸਬ ਤਸਫੀਆ ਬਹਾਮੀ” ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਸਮਝੌਤਾ ਦੀ ਟੀਪੀਸ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਆਰਡਰ ਕਰੋ ਅਤੇ ਰਜਿਸਟਰੇਸ਼ਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਬਾਅਦ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ: -

“ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ *uit ਵਿੱਚ ਧਿਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸਮਝੌਤਾ ਇੱਕ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਸਮਝੌਤੇ ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕਰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸਮਝੌਤੇ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਹੁਕਮ ਵੀ ਪਾਸ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਇਸਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ, ਸਮਝੌਤਾ ਲਈ ਧਾਰਾ 17(2) ਧਾਰਾ (vi), ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਸਮਝੌਤੇ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਫਰਮਾਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਸਮਝੌਤਾ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ ਮੂਰਤੀਮਾਨ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਧਿਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਨਿਆਂਇਕ ਆਦੇਸ਼ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ com ਵਾਅਦੇ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਬਣਦਾ ਹੈ।

- (1) ਏਆਈਆਰ 1932 ਲਾਹ. 24.
- (2) ਏਆਈਆਰ 1938 ਲਾਹ. 737

ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਆਦਿ ਬਨਾਮ ਕਰਮ ਸਿੰਘ (ਨਰੂਲਾ, ਜੇ.)

ਇਹਨਾਂ ਦੋਵਾਂ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿੱਚ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਫਰਮਾਨ ਬਣਾਏ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਉਹ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ ਕੋਈ ਮਦਦਗਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ। ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਖਤਮ ਹੋਇਆ ਸੀ ਨਾ ਕਿ ਕਿਸੇ ਫਰਮਾਨ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਧਾਰਾ 17 (2) ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਉਸ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਰਜਿਸਟਰੇਸ਼ਨ ਤੋਂ ਛੋਟ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। (vi) ਐਕਟ ਦਾ।

(8) ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਗੁਲਾਮ ਮੁਸਤਫਾ ਖਾਨ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਗੁਲਾਮ ਨਬੀ ਅਤੇ ਹੋਰ (3) ਦੇ ਲਾਹੌਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਬੈਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਿਆ, ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਆਯੋਜਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ: -

“ਜੇ ਕਿਸੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੇ ਆਰਡਰ 23, ਨਿਯਮ 3 ਦੁਆਰਾ ਵਿਚਾਰੇ ਗਏ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਐਡਜਸਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਵਿਵਸਥਾ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ ਧਿਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਘਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਧਿਰਾਂ ਦੀ ਲਿਖਤ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਬਾਅਦ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਸਬੂਤ ਵਜੋਂ ਰਜਿਸਟਰ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਤਾਂ ਹੀ ਜੇ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਇੱਕ ਫਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇ ਜੋ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਮੌਜੂਦਾ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਹਨ।

ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਉਸ ਵਿਚਾਰ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਮੈਂ ਉੱਪਰ ਲਿਆ ਹੈ।

(9) ਮੈਂ ਜੋ ਕਿਹਾ ਹੈ, ਉਸ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਮੈਂ ਇਸ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਾਂਗਾ, ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਾਂਗਾ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਅਨੁਸਾਰ ਅਪੀਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕੇਸ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਭੇਜਾਂਗਾ। ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਸਾਰਾ ਖਰਚਾ ਚੁੱਕਣ ਲਈ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

(10) ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ 22 ਅਕਤੂਬਰ 1968 ਨੂੰ ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਡਿਸਕਲੇਮਰ :- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ-ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਰਵਨੀਤ ਸਿੰਘ

KSK

ਪੱਤਰ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ

ਐਸ ਬੀ ਕੈਪੂਰ ਅਤੇ ਆਰ ਐਸ ਨਰੂਲਾ, ਜੇਐਫ,

ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਐਂਡ ਅਦਰਜ਼, -ਅਪੀਲੈਂਟਸ

ਬਨਾਮ

ਕਰਮ ਸਿੰਘ,- ਜਵਾਬਦਾਤਾ

1964 ਦੇ ਪੱਤਰਾਂ ਦੇ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ ਨੰ. 78

ਸਤੰਬਰ 30, 1968

ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ (ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਅਤੇ ਮੁੜ ਵਸੋਬਾ) ਨਿਯਮ (1955) -ਨਿਯਮ 18 ਅਤੇ 21 -ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਗਈਆਂ ਸ਼ਹਿਰੀ ਚੱਲ-ਅਚੱਲ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਲਈ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਦਾਅਵਿਆਂ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਮੁੱਲ - ਅਜਿਹੇ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਵਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਸਮਾਨ ਮਿਲਦਾ ਹੈ

(3) ਏਆਈਆਰ 1923 ਲਾਹ. 581.